

ಬಿ. ಪ್ರಭಾಕರ ಶಿಶಿಲ

ಕಲೆ: ಪ್ರವೀಣ್ ಆಚಾರ್ಯ

ಧರೆ ಹೊತ್ತಿ ಉರಿದೊಡೆ

ಅವೆರಡು ಬೀದಿಗಳ ಮನೆಗಳು ಬೆಂಕಿಯ ಕೆನ್ನಲಿಗೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಉರಿದು ಹೋಗಿ ಅಸ್ಥಿಪಂಜರದಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಸುಟ್ಟ ಕರಕಲು ವಾಸನೆ. ಸುಟ್ಟುಹೋದ ಟಯರುಗಳಿಂದ ಆಡುತ್ತಿರುವ ಹೊಗೆ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪ್ತಿರುವ ದುರ್ಗಂಧ. ಬುರ್ಖಾಧಾರಿಣಿಯರು ಬಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದರೆ ಗಡ್ಡದವರು ಮುಂದೇನು ಎಂದು ತಲೆಗೆ ಕೈಹೊತ್ತು ಕೂತಿದ್ದರು. ಸುಟ್ಟುಹೋದ ಛಾವಣಿಗಳಿಂದ ಸೂರ್ಯನ ಕಿರಣಗಳು ನೇರವಾಗಿ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಉಣ್ಣಲು ಅಕ್ಕಿಯಿಲ್ಲ. ಚಪಾತಿ ಕಲಸಲು ಹಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಮನೆಗಳ ಸಿಲಿಂಡರುಗಳು ಸ್ಫೋಟಗೊಂಡು ಮನೆಗಳ ಒಂದು ಭಾಗವೇ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿದೆ. ನಿನ್ನೆ ಸಂಜೆಯಿಂದ ನಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ನೀರಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ನೀರೇ ಇಲ್ಲದೆ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಿಂದ ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಿರುವ ಜನರು. ಹಸಿವಿನಿಂದ ರೋದಿಸುವ ಮಕ್ಕಳು. ಹೊಟ್ಟೆಯ ಹಸಿವು ತಾಳಲಾರದೆ ಊಳಿಡುವ ನಾಯಿಗಳು. ಎರಡು ಬೀದಿಗಳು ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಸ್ಮಶಾನ ಸದೃಶವಾಗಿದ್ದವು.

ಅಂತಹ ಅರೆಸುಟ್ಟ ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳು ಅವನ ಚಾಪೆಯ ಬಳಿ ಕುಳಿತು ಬಿಕ್ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನು ಎರಡು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಜ್ವರ ತಲೆನೋವು ಎಂದು ಮಲಗಿದವನು ಏಳಲಾಗದೆ ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕರೆಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಮೊನ್ನೆಯಿಂದ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೊಬೈಲು ಇತ್ತು. ಒತ್ತುಗುಂಡಿಯು ಆ ಹಳೆ ಮೊಬೈಲಿನ ಕರೆನ್ಸಿ ಮುಗಿದುಹೋಗಿ ನಾಲ್ಕು ದಿವಸಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಹಾಕಿಸಲು ಹಣವಿಲ್ಲ. ಲಾಕ್‌ಡೌನ್ ಘೋಷಣೆಯಾದ ಮೇಲೂ ಒಂದಷ್ಟು ದಿವಸ ಅವನು ಪೊಲೀಸರ ಕೈಕಾಲು ಹಿಡಿದು ಹೂ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದ. ಎಷ್ಟೊಂದು ವಿಧದ, ಎಷ್ಟೊಂದು ಬಣ್ಣದ ಹೂಗಳು. ಅವಳಿಗೆ ಅವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುಡಿಯಬೇಕೆಂದು ಆಸೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಕಿದ್ದರೆ ಬಾಗಿಲ ಚಿಲಕ ಹಾಕಿ ಮುಡಿದುಕೊಂಡು ಕನ್ನಡಿ ನೋಡು. ಆ ಬಳಿಕ ತಕ್ಷಣ ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ಆಸೆ ಅತಿಯಾದಾಗ ಅವಳು ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಅವನು ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹೂವಿನಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಾಂಶವೂ ಮಾರಾಟವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೋಲ್‌ಸೇಲ್ ವ್ಯಾಪಾರಿಗೆ ಹೂವಿನ ಹಣ ಕೊಡಲಾಗದೆ ಅವನು ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಎರಡು ಚಪಾತಿ ತಿಂದವನು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಹೂ ಮಾರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪೊಲೀಸರ ಲಾಠಿ ಏಟು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ರಾತ್ರಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಅವಳು ಪೂರಿಯೋ, ಚಪಾತಿಯೋ ಮಾಡಿ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು.